

станало възмущение. Причината на това сж биде строгите мѣри, които бѣха предприѣти отъ генералъ-майора Траубенберга, за да доведе войската до нужната покорностъ. Послѣдствията отъ тоя бунтъ бѣха убиванieto на Траубенберга, своеволното промѣнение на управлението и най-послѣ смирението на бунтътъ съ картечъ и съ страшни наказания.

Това са бѣше случило малко по-напредъ отъ моето дохождане въ Бѣлгородската крѣпостъ. Сичко вече бѣше мирно, или баремъ така само са показваше: началството бѣше повѣрвало твърде лесно въ раскаиванieto на оние лукави бунтовници, които тайно скърцаха жби и очѣкваха по-сгоденъ случай да подноватъ злодѣйствата си.

Обжрщамъ са камъ разсказътъ си.

Веднашъ по вечеря (това са случи въ началото на Октомврия 1773 г.) азъ сѣдѣхъ дома си, слушахъ бучението на есенниятъ вѣтаръ и глѣдахъ презъ прозорецѣтъ на облаците, които бѣгаха по край местчината. Дойдоха да ма викатъ отъ името на командантинѣтъ. Азъ отидохъ тоя си часъ. У командантинѣтъ азъ намѣрихъ Швабрина, Ивана Игнатица и казашкиятъ нарѣдникъ. Въ стаята не бѣше ни Василиса Егоровна, ни Мария Ивановна. Командантинѣтъ ма поздрави съ малко печаленъ видъ. Той затвори вратата, заповѣда на синца ни да сѣднемъ, — освѣнъ на нарѣдникѣтъ, който стоѣше при вратата, — извади изъ джebѣтъ си едно писмо и каза ни: „Господа офицери! Имаме важна новина. Слушайте що пише генералинѣтъ“. Послѣ това той тури очилата си и прочете слѣдующето:

„Господину командантину на Бѣлгородската крѣпостъ, капетанину Миронову.

Секретно.